

J A N G A L L.

Bibliografia.

(Dokończenie)

Pisał też Gall wiele utworów o charakterze kościelnym, religijnym, są to jednakże przeważnie układy znanych pieśni kościelnych na chór męski, lub mieszany. Do takich należą: Dwanaście polskich pieśni kościelnych na chór męski, a mianowicie: 1. O ty przedwieczny; 2. Otoczon świetnym gronem aniołów; 3. Salve Regina. Zawitaj Królowo; 4. Ty, której berła lud i morze słucha; 5. Witaj święta i poczęta; 6. Zaczniście wargi moje; 7. Idzie Bóg prawdziwy; 8. U drzwi Twoich stoję, Panie; 9. Chwal Syonie Zbawcę Twego; 10. Z tej biednej ziemi; 11. Ty, któryś słowem z nocy światło stworzył; 12. Zróbcie mu miejsce, Pan idzie z nieba. Gall opracował też na chór męski (a capella) następujący zbiór dwunastu kolend: 1. Witaj Jezu ukochany; 2. Bracia, patrzcie jeno; 3. Pasterze drzemali w dolinie; 4. Jezus malusieński; 5. Pan z nieba i z łona; 6. Nuż bracia postuszkowie; 7. Hej bracia, czy wy śpicie; 8. Przybieżeli do Betlejem pasterze; 9. Północ już była; 10. A wczora z wieczora; 11. Pasterze mili; 12. Anielski chór. Zbiorów jego kościelnych w układzie na chór męski lub mieszany jest kilka zeszytów i wypełniają one swą treścią cały rok kościelny; znajdują się tam pieśni adwentowe, wielkopostne, wielotygodniowe, wielkanocne, na wszystkie ważniejsze święta i obchody religijne, na Zielne Świątki i na Boże Ciało, na święta Matki Boskiej. Z pieśni tych do najczęściej rozpowszechnionych należały: Stabat Mater, Requiem, Lacrimosa, Bogarodzica, Święty Boże, Boże wieczny, Agnus Dei, Pozwól mi Twe męki śpiewać i inne. Opracował też pieśni narodowe.

Z pieśni zaś religijnych solowych wymienić należy w szczególności: „Ave Maria gratiae plena“, na jeden głos z fortepianem, lub organami. Pisywał też utwory na fortepian, jak „Deux petits morceaux grotesques“, wydane u S. A. Krzyżanowskiego w Krakowie i „Z teki wędrowca“ op. 30, z czego w szczególności walc Nr. 1 i bolero Nr. 4, wydane w 1901 r. nakładem „Echa muzycznego“, cieszyły się wzięciem, tak że ukazały się w układzie orkiestrowym. Chóry jednak były jego największym umiłowaniem, starał się im przyswoić pieśni naszych wielkich kompozytorów, a mianowicie Chopina „Życzenie (Gdybym ja była słońcem na niebie)“, lub Moniuszki np. „Pieśń wojenna“, „Dziad baba“, „Poleć pieśni z miasta“, „Wróżba znachora“.

Bardzo wiele ludowych pieśni opracował, które wyszły w oddzielnych śpiewnikach, lub rozproszone w innych zbiorach. Nietylko pieśni ludowe ojczyste interesowały go, lecz i innych narodów, a zwłaszcza pobratymcze Łemków z Małopolski w układzie na chór męski lub mieszany, pieśni ruskie, kolędy i inne. U Idzikowskiego w Kijowie wyszły dwa zeszyty, po 12 pieśni w każdym, pieśni ukraińskich, z których pierwszy ofiarowany „mnogo poważanemu panu Petrowi Maszińskomu, dyrektorowi „Warszawskoi Lutni“ w Warszawie dla miszanego choru (sopran, alt, tenor, bas) z prowadom fortepjana ułożyw Jan Gall, dyrektor spiwaczego towarzystwa „Echo“ u Lwowi“. Na pierwszy zeszyt składają się pieśni: 1. Oj na gori ta żeńcy żnut; 2. Oddała мене moja matińka; 3. A ja lublu Petrusia; 4. Czas do domu czas; 5. Ta ne lublu ja ni Steńka ni Gryčka; 6. Czajka; 7. Jichaw Kozak za Dunaj; 8. Czyja priazina rostania mogo. 9. Diwka w siniach stojała; 10. Ne chody Gryciu na wieczerny-